

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoěń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedzelske łopjeno.

Wudawa so kóždy łobotu w Smolerjez knihicziščerini w Budyschinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Okuli.

Jan. 11, 1—16.

Do Betanije smy wjedzeni. Dom je polny starosće a srudoby. Kak mamy so sadžeržecž, hdyž khorosć do domu pschińdže, my sħonimy.

Jesus a kħori.

1. Powjesć na Jesuša wot kħoroch.
2. Jeho wotmolwjenje.

1. Wo Lazarušu my hewak wjele nještħschimy. Ale to je rjane šwědcenje, so Jesus jeho lubowasche, so jeho šwojeho pscheczela mjenowasche. Wón drje wschitkich lubuje, ale w čašu jeho semsteho kħodženja jemu někotři wošebje blisko stejachu, kaž n. psch. Jan. A tola tež pscheczel Jesusowu dnjam kħorosće a srudoby wukħowanu njeje, Lazaruš sħori. Schtóž je pschi kħorołozu šedžal, wě, kak běsche w domje w Betaniji. Tej šotšje mějeschtej jenicžku myšl: Sħdy by Jesus tudy byl! Wonej pošćeletej pošla s tej powjesću: „Kotrehož ty lubujesch, tón kħory leži.“ My w tym padže njetřebamy pošla k Jesuše pošlacž, my móžemy to šami k Jesuše prajicž. „Kohož ty lubujesch!“ niz: „kiž tebje lubuje!“ My nješmemy nadžiju, so Jesus nasche proštwy wukħyschi, niz na naschu lubosć k njemu, ale na jeho lubosć k nam šałowicž. Pschetož wón mohł naš loħto na hodžiny dopomnicž, hdyž jemu žaneje lubosće wopokasali nješšmy. Kak derje, so móžemy prajicž: „Kotrehož ty lubujesch!“ Wošebje, hdyž so jedna wo šbože nascheje dusche, kaž mohli šbožni byčž, hdy by

wona wot nascheje lubosće k Jesuše wotwišala. A kak rjenje, so tak je tych kħoroch dla, kiž Jesuša njelubuja! Hewak njebychmy sa nich prošycž mohli. Tak prošymy: „Kotrehož ty lubujesch, ša kotrehož šy wumrjeł, leži kħory.“ Wón lubuje wschitkich, tež najhubjeńschich, najnjedostojnišchich, prózujе so wo jich dusche, hacž njebychu pschestali jeho lubosć šazpimacž, hacž so njedadža psches čezku srudobu k njemu čahnyčž.

2. To je Bože wotmyšljenje s kħorosću. To je myšl Jesusoweho wotmyšljenja. Scht. 4. Boža čzesć a nasche šbože — je woboje samyšl nascheho žiwjenja. „Niz k šmjerczi, ale k čzesći Božej — my wěmy, kak krašnje je Jesus to dopjelnik. Ale kóžda kħorosć dyrbi tajki kónž dostacž, so by šyn Boži čzesćenj byl.

Sħdy budže kħory wustrowjenj, dyrbi wón, so by wotpohlad hnadu Božeje so nad nim dopjelnik, psches kħorosć roscž na snutštownju čłowjeku. Tež hdyž k šmjerczi dže, njeje kħorosć ša šchesczijana k šmjerczi. Potom dže psches šmjercž k žiwjenju. Šałowne, hdy by wušud řekal: kħorosć je k šmjerczi psches čłowisku winu. Jesus da hiščeže dalsche wotmolwjenje — wone wobšteji w čaškanju a mjelcženju. Nawukń čakacž a škutkowacž w prawym čašu. Čakajecze, hacž moja sħtunda pschińdže! To praji to mjelcjenje k šotromaj. A wón čaka, hacž je po šdaczu pošdže. To šu čezke dny ša nej — a škóncnje wscha nadžija hinje, hdyž Lazaruš wumrje. Čžeho dla wón čakasche? To běsche wola Wótza. Tudy řeka tež: Niz moja, ale twója wola so štań. Sħdy pak ta sħtunda

pschindže po woli Wótza, dže wón do Betanije a pomha. Hdyž jeho shtunda pschindže, so Anjesowa pomoz t tebi bliži. To budž twoja sczerpliwosć w czežkich dnjach shty=skniveho čakanja. A hdyž tež smjercz pschindže do našich domow, pschězny placzi hiščće to słowo: „Našč pscheczjel spi, ale ja du, so bych jeho sbudził.“ Hdyž dyrbinny my tež na teho sbudžerja mornych dlěje čakać, hač tej šotsje w Betaniji — my mamy Jesuša, kiž je smjerczi móž wsać, žiwjenje pať a njesachodnosć na šwětlo pschinjest a móžemy we wěrje pschi šhoroločach a rowach wyskacž: Smjercz, hdyž je twoje žahadło? Hdyž je, hela, twoje dobyće? Bohu pať budž džak, kiž nam dobyće dawa psches našeho Anjesa Jesom Šhrysta. Šamjen.

Cžehimny s Jesušom!

Zana 11, 16.

Cžehimny šobu s Jesušom,
Wón nam šwjaty pschiklad dawa
A naš wjedže t Wótzei dom,
Cžet dže w cžernjach, je pať prawa.
Jesu, dži ty we předku,
Šlej, my džemy ša tobu.

Cžerpmny šobu s Jesušom,
Njech naš jeho bolosć rudži;
Se šyllami, cžerpenjom
Njebjo junu radosć sbudži.
Šchtóž s nim tudy cžerpsješe,
Šbóndže tam do krašnosće.

Mrejmny šobu s Jesušom,
So smjercz wěčnu njewoptamy,
Ale s cželnym wumrjeczom
Žiwjenje tam w njebju mamy.
Mrečž nam, Jesu, tudy daj,
Dha nam šywa Boži raj.

Budžimny žiwi s Jesušom,
Rotnyž krašny s rowa štany;
Šwědcžimny s nowym žiwjenjom,
So našch hrěch je pohrjebany.
Šsmny-li žiwi, Jesu cži,
Dha šmy wěčnje pschi tebi!

K. A. Fiedler.

Psched šwětnym šudom.

Šlej, krašnosće kral wěčny, šershta mernny,
Bu psched šud šwětny něhdy postajeny! —
Šilatuš šudnik, Anjes je wobštorženy,
Do mozy njesprawnemu daty šwěrnny.

Šswědk prawdy Božeje je Jesuš wěrnny,
Hdyž wobkrucža, šo jako wušwoleny
Še Boži pšklany, šo wumoženy
Był s pada psches njeho šwět njedowěrnny.

Šilatuš njewinu je Jesušowu
Wšach špšnawšchi tež wurasnje dosć prajil,
So Anjesej njeda šlósć šo dowjesć žana;

Pať s bojosćžu psched ludom rěč je hołu
Šsej wumyšlivoschi prawdu na boť štajil,
— A šwjatosćž Anjesowa bu šatamana. —

Rak šwjaty Franziskus s bratrom Leom pučzowasche a jeho wučesche, hdyž je dospolneje šbóžnosće.

Š „floretum sancti Francisci“ pscheložil —.

Něhdy, w šymje, džěšche šwjaty Franziskus s bratrom Leom do města Perugia t žyrtwicžny Šwjata Marja degli Angeli a wobaj jara šymu mrešestaj. Duž šawoła šwj. Franziskus bratra Lea, kiž předy njeho džěšche a džesche t njemu: „Dw bratsje Leo, njech tež našchi bratsja wšchudžom dobry pschiklad pobožnosće dawaju, dha šebi tola napišch a špomjatluj, šo tam hiščće njeje dospolneje šbóžnosće.“

A jako běšche šwjaty Franziskus dale šchol, šawoła jeho druhi ras: „Dw luby bratsje Leo, njech je tež našch bratr šlepnch widžaznych cžinił a njech šchivnych šruna a njech cžertow wuhnawa a hluchim šhšchenje a šhromym šhodjenje a něnym rěčenje dawa a njech — šchtož je wjazy hač to wšchitko — sbudži tyč, kiž šchtyri dny dolho morni ležachu, dha šebi tola napišch šo tam hiščće njeje dospolneje šbóžnosće.“

A šašo něšchto dale šawoła jeho wótšje: „Dw luby bratsje Leo, hdy by našch bratr tež wšchitke rěče wšchitkich narodow a wšchitke wědomosće a wšchitke pišma šnał, hdy by rosumil wěšchžicž a niž jenož pschichod, ale tež potajnosće wšchitkich dušchow a šwědomnjow wosjewicž, dha šebi napišch, šo tam hiščće njeje dospolneje šbóžnosće.“

A jako běšchtaj šašo něšchto dale šchloj, šwjaty Franziskus s nowa wótšje šawoła: „Dw luby bratsje Leo, ty jehnjo Bože, hdy by našch bratr tež s jandželskimi jasnjami rěčecž mohł a drohu hwěšdow a mozy rostlinow šnał, a bychu-li jemu wšchitke šemške pokladny wědomne byle, hdy by dary ptakow a rybow a wšchitkich šwěrjeczow a cžlowjekow a šchtomow a šamjenjom a šorjenjom a wodow šnał, dha šebi napišch, šo tam hiščće njeje dospolneje šbóžnosće.“

A jako běšchtaj něšchto dale šchloj, šawoła šwjaty Franziskus wótšje: „Dw bratsje Leo, hdy by našch bratr tak předomacž mohł, šo by wšchitkich pohanow še šchescžijanskej wěrje wobrocžil, dha šebi tola napišch, šo tam hiščće njeje dospolneje šbóžnosće.“

Šako šwjaty Franziskus šakle rěčesche, běšche drje dvě mili šchol. Duž bratr Leo, kiž šo nad tym wšchitim jara džiwasche, šo jeho woprašča: „Duby nano, Bože dia cže prošchu, praj mi, hdyž dha je dospolneje šbóžnosće?“ A šwjaty Franziskus jemu šakle wotmolwi: „Hdyž šmój še žyrtwi Šwjateje Marje degli Angeli došchloj, šak žyle s deschčžom pschemokanaj a šymu mrežo, hdyž šlócžanaj a šlódnej šo wo wrota pokłapamoj, a domownik t namaj hněwny wušupi prajžy: „Šchto štaj?“ a potom jemu wotmolwimoj: „Šsmój waschej bratraj“ — a wón namaj praji: „Šžitaj, prošcherjej štaj, žyly šwět šjebataj a šhudym jačmožnu šradnytaj, džitaj wotšal!“ A hdyž wón namaj durje njewotewri a namaj šasa wonkach wostacž we šněny a deschčžu, we šymje a šlódže hač do šrjedž nozy; potom hdyž šajke šwary a šajku cžežu a šajku hrubosć žyle sczerpliwje šnješemoj šo njehněwajžy a njecudžo, potom, hdyž ponižnje a lubosćžimje šebi rošmyšlimoj, šo tutón domownik drje naju šnaje, ale šo Wóh jemu šasa, šakle pscheczimwo namaj rěčecž: tam, bratsje Leo, je dospolneje šbóžnosće.“

A hdyž šo dale škapamoj, a wón žyle hněwny wušupi a naju wuhnaje, prajžy: Šrjecž s wamaj, wój paduchaj, džitaj do šhudnižy! Tudy pola naš ani jědže ani hospody njedostanjetaj; a hdyž to sczerpliwje s lubosćžu a s wješelosćžu šnješemoj: tam, luby bratsje Leo, šebi napišch, je dospolneje šbóžnosće. A hdyž najebacž teho šymu a šlodu mrežo a nozy šo bojo hiščće šo bóle wo wrota škapamoj a wotlamoj a šlafajo Božedla prošymoj, šo bychu namaj wotewrili a naju nuts pušchžili, a hdyž potom domownik

hiščeže hñernišcho hrožo wustupi: „Staj tola njeħanbicziwaj paduchaj, dostanjetaj wote mnje, šchož ěbi saħlužitaj, hdyž potom s tolstym ějom [na naju pschindže a naju sa kapuzu wošnje a naju wo semju čziħnje, so dħrbimoj ěo we ěnešy walecž, hdyž naju potom saħy a saħy s ějom bije; potom, hdyž to wschitko s luboscžy a se ščerpilwoscžy snjeħemoj, spominajo na ěhostanje ěesom ěħrgsta, kotrež dħrbimoj jeho luboscže dla pschecžerpicz: tam, bratsje Leo, ěbi napisch, je dospolneje luboscže“.

A nětto lóncžy, luby bratsje Leo, wjazy hacž wschitka ěnada, hacž wschitke dary Šsiojateho Duchy, ěž ěħrystuħ ěwojim pschecželam poskicžuje, placzi — ěebje ěameho pschewinycž a ěħrysta dla rady ěanbu a ěwary a ěschiwdu a čžěħnotu snjesčž, pschetož se wschitkimi druhimi darami Božimi ěo njemóžemy ěordžicž, njeħbu wschaf nasche, ale Bože. ěehodla tež japoschtoł praji: Šcho wobħedžisch, šchož njeħby wot Bohy dostał? ěžehodla ěo potajim teho ěħwalisch, jako by to twoje bylo? Ale ěchiža a čžěħnoty a ěrudoby ěmēmty ěo wjeħelicž, pschetož japoschtoł praji: Močžy ěo ěħwalicž, hacž jenož ěchiža nascheho ěnjesa, ěesom ěħrysta.

Šchož twój Bóh čže.

(Was Gott gefällt — wot Pawola Gerhardta.)

Šchož twój Bóh čže, mój ěchescžano,
Wšmi ja lubo; njeħ sħěħnu ěo
ěež njewjedra a ruja s praskotom,
ěži stanje ěo — budž spokojom —
Šchož twój Bóh čže.

Najlěpscha Boža wola je,
Šso we nej čzišche wotpocžnje.
Do nej' ěo rady podaj ty
A požadaj ěej jenicžžy,
Šchož twój Bóh čže.

Myšł Boža je najmudrišcha,
Myšł čłowjecžna pał knicžomna,
ěiž rucže woħlabnje, ěo samyli
A ěusto doščž to njecžini,
Šchož twój Bóh čže.

Duch Boži najħwětlišchi je,
ěiž niłom' njepopscheje šle;
Wón žohnuje, hdyž ěwarja šli,
ěiž čžinicž njeħbu šwólnimi,
Šchož twój Bóh čže.

Najħwěrnischa je wutroba,
Toħ' Wótza, ěiž naħ wuħhoma
A wodnjo, w nozy šchituje
Toħ', ěiž na to rad ěedžbuje,
Šchož twój Bóh čže.

Mohl tola nětł tež ěħwalicž ja,
ěaž moja žada wutroba,
Dħa bych ěwój rót ja wotewrił
A s ěħerluschemi wuprajil,
Šchož twój Bóh čže.

ěħył čžescžicž jeho radu wschy
A Božu ěnadu piče kraħnu,
ěež jeho šbóžnu, wěcžnu móz,
ěiž škutkuje psches džen a nóz,
Šchož twój Bóh čže.

Wón ěnjes je móžny w njeħjeħach,
Ma wschitko nasche we rukach;
Šswět nošy a jón šdžerži ěam,
A semja, morjo dawa nam,
Šchož twój Bóh čže.

Wón w ěwojej wschehomudrosčži
Wschěch snaje, ěač ěu smyħleni:
Pał hacž ěej ěrosne wumyħla,
Pał hacž to ěwěru lubuja,
Šchož twój Bóh čže.

Wón ěwoju čžriódku lubo ma —
Šdyž ěo na ěrěščne pucže da,
Wón s wótrym prutom ěrosy jej,
Su wabi, hacž prjódk wošnje ěej,
Šchož twój Bóh čže.

Njeħ drusy dale ěordža ěo,
Njeħ šwjeħela jich boħatštwo,
ěy wšmi pał na ěo luby ěchiž,
ěad pschecžerp wscho, wschaf wobħedžisch,
Šchož twój Bóh čže.

Šy w staroscži a ěrudobje
A w lutej ěórkej štyšnocže,
Budž spokojom, wschaf njeħešch ty,
S tym ěrēmjom čžěħkim wobdaty,
Šchož twój Bóh čže.

Mašch wjele čžerpicz tu a tam,
Džerž Bohy ěo, nasch ěród je ěam.
ěch, štworjenje na ěwěcže wscho
Wschaf njemóže, hacž jenož to,
Šchož twój Bóh čže.

Šlaj, ruku Božu wěra ma
A čžichoscž dawa nadžija, —
Duž wobej samł do wutrobny,
Dħa wobħedžicž b'džesch wěcžnje ty,
Šchož twój Bóh čže.

ěw'e prawo w njeħjeħach je tam,
ěež trónu, ěnještwo smějesch tam;
Tam budžesch woptacž, wohladacž,
Tam wěcžnje ěo čži budže štacž,
Šchož twój Bóh čže.

Wšchel. ěurij ěróška. 24./2. 07.

Čłowjek myšli, Bóh wodži.

(Boťracžowanje.)

Mjes tym so ěo to wschitko w młynje podawasche, ěedžešche ěoratež Miħal pola ěmjertneho loža ěwojeje lubowaneje macžerki. Wona bē na ěmjercž šħorila a wón ju ani wotomil wopuschecžicž njemóžesche. Žako pał tola ł njemu ta powjesčž dónbže, so młynkezy do Ameriki pocžahnu, ěo wón nastróža. Wschetož nětł wjedžesche, so směje ěo wot ěanže dželicž. Šsobu ěicž wón njemóžesche, pschetož ł temu wón žanych pjenjes njemějesche. Młynka wo to prošnečž, so by tón jemu ěanžu sa žonu dał, to ěbi nješwěrsjesche, pschetož wón wjedžische, so jeho wotpočaže.

Ma to jeho macž wumrije, a wón ju se wschej čžescžy pohrjeba. Wo pohrjebje pschenaja ěwoju ěħěžku podrožnikkej a džěšche

do Draždžan, febi dobru službu pytač. Wón bě febi přjódkašat, so chze prawje lutowac, doniž febi tať wjele nješafuži, so by mohł junu tež do Ameriki čahnyć. Hórke bě dźělenje wot lubeje Hańže, ale wonaj so nadziješchtaj, so so i Božej pomozu junu sašo wotwodataj a službišchtaj febi na wěčne šwěrnosc.

Mlynk drje bě wjele, so bě Michal se wšy. Ale wón pscheda šwój mlyn se wšěmi polemi a ležomnosćemi sa 6000 toleť a hotowasche so i tymi šwojimi na wotšalcžehnjenje.

Prijedy pať hacž čehnjese, pschińdže jedyn džen jedyn pschekupž abo agent i města i njemu a narěča jeho, so chze jemu kódz do Ameriki wobstarac, so njeby wón žanu starosc wo to měł. Tón čłowjek móžese tať rjenje rěčec a kódze hamburgskich a jendželskich kódznikow, kotrymž služese, khalicž a žadašce febi po myšli mlynkowej tajku nisku placžisnu, so tón i nim tu wěz wučžini. Wón šaplacž 25 toleť na hłowu do přědka a bě něť wěšty, so wšitko po jeho woli a žadanju pónđe.

To najhórke pať bě dźělenje. Mlynkezy njeběchu febi myšlili, so budže to tať čezke. Ale jako i mlyna džechu, hdžež běchu so narodžili a kublali, jako šušodam a lubym pscheczelam božemje prajachu, dha wšitzy hórke šlyšy placachu. Čezka wěz to je, wótzny kraj, narodnu wješ a staršijši dom wopušcžicž. Woni pať běchu to šami chžyli, nihto jich přecž njehonjesche.

Sich pucž džeše do Hamburga, i wotkal chžychu so psches Zendželsku, kaž běchu so psches kódzneho agentu narěčecž dali, do Texaša pschewjesč. W Hamburgu, hdžež dnybachu něotre dny čakač, šchori mlynkowa na kholeru. Teho dla dnybjesche febi mlynk stwu wotnajecž a tam wjele njeđzel wostacž. Wón šwoju žonu se wšcej šwěrnoscju wotwodowasche a Hańža bě jemu pschi tym pomozna. Žako pať bě mlynkowa na pucžu wustrowjenja, šchori wón na tu šamu khoroscž. Tež jeho šynojo so lehnjachu a jenicžy Hańža wosta pschepušcžena. To bě šrudny čaš sa mlynkež ludži. Wjele měšazow so minjchu, přjedy hacž sašo wšitzy i mozam pschińdžechu. A tajke pjenjeshy to placžese! Šusto mlynk, hdž na šwojim khoroložu so walesche, febi ničžo bóle nježadase, hacž so by sašo domach w šwojim mlynje byl. Šak šusto so kajesche, so bě tajkim myšlam wučehnjena we wutrobje město dať! Ale so sašo wrócicž? ně, to wón njechase. Šcho bychu ludžo prajili, hdž by sašo pschischol, šak by so Kulkež Jurij jemu šmjat. Ně, ně, to njeńdžese.

Žako běchu wšitzy žyle wustrowjeni, bě kódz, i kotrejž běchu so pschewjesč chžyli, dawno přecž a te nawdate pjenjeshy běchu šhubjene. Ludžo w Hamburgu drje jemu radžachu, so čyrbj so runy pucž wot tam do Texaša pschewjesč. Ale mlynk chžysche do města Liverpola, so by hladať, hacž njeby tam wot kódznikow, kotrymž bě psches agentu pjenjeshy do přědka placžil, něšto wróczo dostat. Wšitzy, kotrymž to prajese, jemu wobšwědcžachu, so to ničžo pomhacž njebudže. Wón pať šwoju hłowu na to štaji a njeđase febi wotradžecž.

Teho dla nastupichu woni wšitzy kódz, kotraž do Zendželskeje jědžise. Wěse pať hižom našmu, hdžež pońdžne wichor na morju móžnje duja. Čžichi rjany wječor bě, jako i Hamburga wotjědžechu. Žako pať na morjo pschińdžechu, šhrabny wichor tu staru kódz a čžibny ju do boka. Žolmy so wysche dnžli kže se bēhachu a mjetachu ju tam a šem, a i kóždej mjeiščinu wichor žalofnišcho wujese. Žyla kódz wrjeskotasche a stonasche, jako by na tyšaz kručow roslecžicž chžyla. Tolsta čma njebo kryjesche. Mlynkezy w šwojej kajucze šedžo so twjerdže pschimachu, so njebychu padnyli a we wulkej štyfnošči jedyn Wótczenasch po druhim špewachu a běchu wot bojose a hrošy šajecž a pol morni. Na jene dobo wolasche šapitan i kóžde do jich šajuty: horje, wy ludžo, pójče, khwatače, so horje pschińdžecze, kódz so pócžnje ponórcžecž,

pschetož woda do njeje stupa! Na to mlynkezy i tymi druhimi horje khwatachu, hdžež móžachu leđom štejecž abo so na nohomaj šđerecž. Žow pať buch wot matrosow pschimnjeni a do wulkeho čžolma pušcženi, i kotrymž žolmy njemdrje hrajachu, a pschemacžani wot desččika dale wjeseni, kóždy wotomik w štrachoscži, so budža wot morja póžrecž. Šak so žylicžku nóz wjesechu. Wichor so i šbožu šlehy; ale jako so šwitasche, dha njebe wot kóžde ničžo wjazy widžecž. Morjo bě ju póžrelo a i nje wšitko, šchož běchu mlynkezy wobšedželi, pjenjeshy a wšcho, šchož běchu šobu wšali. Šhudži, pol našy, našymnjeni štejachu na brjošy pola Kurhafena a běchu jenož wješeli a Bohu džaťowni, so běchu wšitzy pschi žiwjenju.

(Pschichodnje dale.)

Wšelake i bliska a i daloka.

— Njeđelu 3. mērza budže knjes šandidat Šapleť jako nowy duchowny Šupjanskeje wošady šapokasany. Duchownu šwjećisnu doštanje psches knjesa tajneho žyrtwinského radžicžela Meiera.

— Na pošledni šeleny šchtwórk wuda šerbske lutheriske knihowne towarštwu sa pacžerške džecži knižku, w kotrejž knjes šarať em. Urban we hlubokosacžutyh šherluschach špewa napominanja a wubudžena na pucž žiwjenja. „Šchiz a kóna!“ Šaršchi a kmóšja! dajče tule knižku lubym pacžerškim džecžom šobu na pucž jich žiwjenja na pošledni šeleny šchtwórk. Knižka placž 20 np. a wobštaranje k. duchowni rad wobštaraja.

Š Draždžan, 1. mērza. Čžescženi k. duchowni we wšech šerbskich wošadach so i tutym naležnje a wutrobnje prošča, so chžyli jutsje w Božej službje našce šerbske kemschenje, kiž maju so njeđelu Šatara, to je 10. mērza, pschipońdnu 1/2 12 hodž, w Šchiznej žyrtwi w Draždžanach, pschecželnje we wšech šerbskich žyrtwach wójewicž. Přědowanje šmje k. šar. Domascha i Budestez, špowjednu wučžbu pať k. šar. dr. Šjencž i Šjelecžina. Žyrtwinka wyschnoscž drje kóžde leto i nowa tuto wójewjenje našchich šerbskich kemschenjow pschifasuje, lohko došč pať so na njo tola šapomni. Mny Šerbjow w šušbje pať byđlimy i džela tať rospróšeni, so někotryžkuliz wo tutych Božich službach w lubej macžetnej rěči ničžo nješoni, hdž so w Šerbach došč njewójewjuja. Šchtóž pať ma šwoje džecži, šwojich šnatych abo pschecželow tu w šušbje, chžyl jim hnydom pišacž a jich i wopštej pohonjecž, so by so sa tyđeň w našchim hlownym mječze wulka nutrna šerbika wošada šhromadžila pod martrowne, ale doščerške šnamjo Šhryštušoweho šchizja.

K rošpomianju.

Še štukami pschi so šwěra, niz se šlowami.

* * *

Njemuzitne žiwjenje je šažna šmjercž.

„Šombaj Šob“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšech pschedawarňjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyschinje doštacž. Na šchtwórcž šeta placž wón 40 np., jenotliwe čžiška so sa 4 np. pschedawaju.